

LA INCREÏBLE HISTÒRIA MAI EXPLICADA

En Joan era un vell rellotger, barba blanca, roba elegant i que sempre deia que la seva rellotgeria era màgica. Tot era de colors antics amb la paret groga. Els rellotges donaven molt ambient. Tot era com sépia menys els rellotges, que eren de tots colors. Fotografies antigues adornaven el petit local, que estava situat a un carrer ple de vida, nens, nenes i rialles. Però el protagonista de la rellotgeria no era en Joan, no, qui tenia més protagonisme era el Nuno, el gat, adorat per tots els nens i nenes del barri, i que cada dia rebia una bona ració de carícies i bones paraules. El local sense ell era com un llibre sense lletres, es veia buit, desolat i oblidat.

Un bon matí, la llum del sol il·luminava fràgilment i escassament el local. El Nuno passejava amb orgull per la rellotgeria. El silenci envaïa l'estança fins que va sonar la campaneta de la porta que indicava que entrava algú. Era un vell amic d'en Joan, l'Albert, que anava vestit amb roba marró i corbata blanca. El Nuno el va saludar amb un gest acompanyat d'una mirada i va desaparèixer travessant la paret. En aquell moment el Joan va travessar la porta, tenia els ulls cansats i escrivia una novel·la. La màquina d'escriure feia un soroll desgastat però confortable, com un clec, clec, clec i era tan vella com el Joan. La novel·la es titulava "Vida i mort" i era la història de la seva vida, tan enigmàtica com ell.

En Joan tenia una néta, la Jèssica. La Jèssica era llesta, valenta, aventurera i guapa. A l'escola sempre havia mostrat rebel·lia, força i orgull. Tenia tretze anys, era filla única i els seus pares s'havien separat quan ella tenia només tres anys. De petita no ho entenia i l'afectava molt el tema, però ara ja estava millor (o això semblava). La Jèssica vivia amb la mare, la filla d'en Joan. Tots tres es veuen sovint. A la Jèssica li entusiasma la física i estudiava de valent per aconseguir el seu somni. La Jèssica mai es cansava de les històries del seu avi, va ser ella la que li va proposar escriure les seves vivències.

-Què em portes, company?- va dir en Joan després d'un llarg silenci.

-Una excel·lent notícia: L'invent que em vas demanar ja està a punt, només em falta la teva aprovació-va dir l'Albert- El provarem avui a les sis, al descampat, no hi faltis.

Des de llavors el Joan va esperar, impacient l'hora de provar l'invent que feia mesos que estava esperant. Va arribar l'hora. Les campanes anunciaven les sis en punt exactes i en Joan va sortir vestit amb roba blanca i corbata marró, tot just el contrari del seu amic. Caminava a pas lleuger, però igualment atent a les petites coses: petúnies en flor, l'olor del berenar, de vainilla fresca i de la menta. Aquests petits moments, encara que semblin insignificants, valen molt, cadascun és irrepetible, pluja caient per les plantes i lliscant per sobre, el cicle de la vida.

Quan per fi va arribar, hi havia molta gent acumulada, era increïble; es va apropar i va veure que hi havia un ós rentador atordit i va decidir buscar al seu amic entre el xivarri, el va veure apartat de la gent, al final del descampat, indicant-lo que el seguís. Quan va estar a prop seu va dir-li que ajornarien la prova per quan s'anés la gent. Quan van passar deu minuts, l'ós rentador va fugir de la munió de gent, atabalat pels crits. Tot just va començar a ploure, primer fluixet, romàntic, però a mesura que la gent s'anava va començar a rebentar a llamps i trons. Sort que Greenwood era un poble petit, perquè així es podien aixoplugar a la casa del Joan (que pràcticament era la rellotgeria).

Mentrestant la Jéssica, estava avorrida a sa casa, mirant per la finestra a través del baf. Després de cinc minuts va decidir anar a fer un volt d'amagat; havien quedat els amics, però la mare no la deixava sortir. Així que es va preparar: una jaqueta, una bufanda, una manta, les cartes i una motxilla amb aigua, una poma i un entrepà. De camí va veure l'os rentador i la seva família a un cau. Al veure'ls va saber que havia de fer. Els va donar la meitat de l'entrepà i va recollir fulles per fer-los un llit nou. Per molt poc no arriba tard!

Havien quedat a la cabana del bosc, on deia la llegenda que van viure temporalment unes guerreres arqueres del nord. La feien servir com a amagatall i lloc de plans d'atac. Era un roure gran de cent anys, envoltat de bolets i amb una cabana al capdamunt. La cabana l'havien trobat mig feta i l'havien reformat, restaurat i decorat al seu estil. Allà li esperaven la Carla, el Marc i la Jana. Tots tres són molt amics. La Carla era valenta, llesta i sempre trobava la part positiva de tot. El Marc era tímid, però simpàtic amb la gent que ja coneixia. I la Jana era molt profunda i inspiradora. Estaven planejant una escapada el diumenge i van decidir que anirien a la muntanya del gegant. El Marc, ja que li agradava molt la geografia, feia les rutes amb l'ajuda de la Jana. Mentrestant la Carla i la Jéssica estaven jugant a les cartes.

Quan van acabar de planejar-ho tot es van separar: la Jéssica i la Carla van anar cap al poble, i la Jana i el Marc van anar cap a l'altra banda, ja que vivien al poble del costat, a Boontown. Eren germans bessons, abans eren orfes i els havien conegut al bosc, buscant menjar. Ara ja tenien una família que els cuidava i els estimava.

De camí a casa, la Jéssica va veure el Joan i l'Albert al descampat, provant una espècie de màquina estranya amb forma d'ou. Al principi la Jéssica va pensar: mira que bé!, ja tinc una excusa! Però després va pensar que l'avi sempre se'n recorda de l'hora. És rellotger.

-Ei!-els va dir- Què feu? Els dos es van mirar. -Només estem mirant de provar l'invent que podrà canviar la forma de veure el món a través de l'ull humà- va dir el Joan amb la veu més enigmàtica que va saber.- Per casualitat no voldries ser-ne part, no?- A la Jéssica se li va formar un gran somriure a la cara.

-És clar que sí!- va exclamar la Jéssica, ja que portava esperant aquell moment feia anys.- A veure què és?- va dir.

-És un aparell per avançar al futur, anar al passat i parar el temps.- Va dir l'Albert amb orgull del seu gran invent.

-I funciona?- va demanar la noia, sorpresa.

-És clar que sí!-va dir l'Albert-només...- es va parar en sec.

-Només què?- va dir la Jéssica intrigada.

-Doncs que no està garantit.-

-Saps com funciona, no? tu ets el creador.-

L'Albert va assentir.

-Doncs?- va dir la Jéssica, impacient.

-Li has de donar aquí. Però el que passa és que el teu avi i jo som massa vells per a aquestes coses, ja vam viure les nostres aventures al seu moment, ho has de fer tu.-

Abans de que la pogués advertir del perill de l'aparell la Jéssica es va llançar per prémer l'interruptor vermell, llavors el món es va paral·litzar. Gent passejant, ocells volant, rius i més coses inimaginables van parar en sec, esperant que algú els salvés.

CONTINUARÀ